

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/68/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3715010027
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Krč-Šebera
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3715010027.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Dušana Krč-Šeberu a sudcov JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Mariána Dunčka v trestnej veci proti obžalovanému F. G. pre prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. a iné, prejednal na verejnom zasadnutí dňa 08. júla 2020 odvolanie obžalovaného F. G. proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 25. marca 2019, sp.zn.2T/12/2015, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 2 Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo vzťahu k obžalovanému F. G. vo výrokoch o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa u obžalovaného F. G. podľa § 44 Tr. zák. u p ú š ť a od uloženia súhrnného trestu, nakoľko súd pokladá trest uložený skorším rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 29.04.2014, sp.zn.2T/83/2014, právoplatného dňa 29.04.2014 na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného F. G. za dostatočný.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 25. marca 2019 sp.zn.2T/12/2015 bol obžalovaný F. G. (ďalej len „obžalovaný v 1. rade“) uznávaný za vinného z prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. zo skutku v bode 1 napadnutého rozsudku a zo skutkoch v bode 2 až 10 z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák., sčasti samostatne a sčasti spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že obžalovaný 1/ F. G.

1/ dňa 04.12.2013, v D. R., vydávajúc sa za G. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. 3, D., okres M., po predložení sfalšovaných osobných dokladov na jeho meno a dokladov o jeho pracovnom pomere a výške mzdy, uzavrel so spoločnosťou D. W., s.r.o., zmluvu na úver vo výške 320,- Eur, ktorý sa spolu s navýšením zaviazal splácať v 44-roch týždenných splátkach po 8,90 Eur a poslednej splátke vo výške 8,98 Eur, počnúc siedmym kalendárnym dňom po uzavretí zmluvy, hoci už vopred vedel, že úver splácať nemieni a následne po prevzatí úveru tento ani čiastočne nesplatil, čím spoločnosti D. W., s.r.o., G. U. XX, R., IČO: XX XXX XXX, spôsobil škodu vo výške 320,- Eur,

obžalovaný 1/ F. G. a obžalovaný 2/ G. M.

2/ po ich vzájomnej predchádzajúcej dohode dňa 09.10.2012, oslovil obžalovaný 1/ G., v D. R., B. R., s ponukou predaja motorovej nafty, v cene 0,70 Eur za liter, pričom predaj nafty na túto cenu podmienil väčším množstvom jej odberu a keď B. R. prejavil záujem, odcestoval s ním ešte tohto dňa do Q. nad T., kde sa obaja stretli s obžalovaným 2/ M., ktorý mal predaj nafty zabezpečiť a tu spoločne odišli

do presne nezisteného priemyselného areálu, kde sa mala nafta nachádzať a kde B. R. na výzvu oboch obžalovaných vyplatil obžalovanému 2/ M. 840,- Eur v hotovosti, ako kúpnu cenu za 1200 litrov motorovej nafty, avšak obžalovaní napriek príslubu, B. R. motorovú naftu doposiaľ nedodali a finančné prostriedky mu nevrátili, pretože už vopred vedeli, že nemajú možnosť predaj motorovej nafty za sľúbenú cenu sprostredkovať a od počiatku tak konali len v úmysle neoprávnene sa obohatiť, čím B. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. R., D. XXX/XX, spôsobili škodu 840,- Eur,

3/ po ich vzájomnej predchádzajúcej dohode, dňa 24.10.2012, oslovil obžalovaný 1/ G., v D. R., L. L. s ponukou predaja motorovej nafty, v cene 0,70 Eur za liter, pričom predaj nafty za túto cenu podmienil väčším množstvom jej odberu, a keďže L. L., prejavil záujem, dňa 25.10.2012, po predchádzajúcom telefonickom dohovore s obžalovaným 2/ M., sa s ním stretol v Q. nad T., kde spoločne odišli do presne nezisteného priemyselného areálu, v ktorom sa mala nafta nachádzať, a v ktorom L. L. vyplatil obžalovanému 2/ M. 700,- Eur v hotovosti, ako kúpnu cenu za 1000 litrov motorovej nafty a obžalovaný 2/ M., mu následne oznámil, že motorovú naftu mu dovezie neskôr, pričom v presne nezistenom čase v novembri 2012, obžalovaný 1/ G., opätovne kontaktoval L. L. a s príslubom zabezpečenia motorovej nafty od neho vylákal ďalších 170,- Eur, avšak obžalovaní napriek príslubu L. L., motorovú naftu doposiaľ nedodali a finančné prostriedky mu nevrátili, pretože už vopred vedeli, že nemajú možnosť predaj motorovej nafty za sľúbenú cenu sprostredkovať a od počiatku tak konali len v úmysle neoprávnene sa obohatiť, čím L. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. č. XXX, D. R., spôsobili škodu celkom 870,- Eur,

4/ po ich vzájomnej predchádzajúcej dohode, v presne nezistenom čase v novembri 2012, oslovil obžalovaný 1/ G., v D. R., D. R., s ponukou predaja motorovej nafty, v cene 0,70 Eur za liter, pričom predaj nafty za túto cenu podmienil väčším množstvom jej odberu, pričom D. R. oboznámil s touto ponukou H. R. a následne obaja dňa 03.12.2012, za týmto účelom odcestovali do Q. nad T., kde sa stretli s obžalovaným 1/ G. a obžalovaným 2/ M. a spoločne odišli do presne nezisteného priemyselného areálu, v ktorom sa mala nafta nachádzať a v ktorom H. R. vyplatil obžalovanému 2/ M. 1.500,- Eur v hotovosti, ako kúpnu cenu za motorovú naftu a obžalovaný 2/ M. mu následne oznámil, že motorovú naftu mu dovezie neskôr, pričom v presne nezistenom čase asi o štyri dni neskôr obžalovaný 2/ M. opätovne kontaktoval H. R. a s príslubom zabezpečenia ďalšej motorovej nafty v cene 0,50 Eur za liter, od neho vylákal ďalších 1.000,- Eur v hotovosti, ktoré mu H. R., opätovne vyplatil po tom, čo za ním prišiel do Q. nad T., avšak obžalovaní napriek príslubu H. R. motorovú naftu doposiaľ nedodali a finančné prostriedky mu nevrátili, pretože už vopred vedeli, že nemajú možnosť predaj motorovej nafty za sľúbenú cenu sprostredkovať a od počiatku tak konali len v úmysle neoprávnene sa obohatiť, čím H. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. č. XXX, spôsobili škodu celkom 2.500,- Eur,

5/ po ich vzájomnej predchádzajúcej dohode, v presne nezistenom čase v novembri 2012, oslovil obžalovaný 1/ G., v D. R., D. L. s ponukou predaja motorovej nafty v cene 0,80 Eur za liter, pričom predaj nafty za túto cenu podmienil väčším množstvom jej odberu, a keďže D. L. prejavil záujem, ešte tohto dňa vyplatil obžalovanému 1/ G. na jeho žiadosť 1.000,- Eur, v hotovosti, ako kúpnu cenu za naftu a zálohu za plastové sudy určené k jej preprave, pričom keď mu naftu nedodal, dňa 20.decembra 2012, spoločne odcestovali do Q. nad T., kde sa stretli s obžalovaným 2/ M. a spoločne odišli do presne nezisteného priemyselného areálu, v ktorom sa mala nafta nachádzať a v ktorom D. L. na žiadosť obžalovaného 2/ M. tomuto vyplatil ďalších 1.500,- Eur, v hotovosti ako pôžičku na zakúpenie ďalšej nafty a obžalovaný 2/ M. mu po chvíli oznámil, že motorovú naftu mu dovezie neskôr, pričom v presne nezistenom čase v januári 2013, obžalovaný 1/ G. opätovne kontaktoval D. L. s príslubom zabezpečenia väčšieho množstva motorovej nafty od neho vylákal ďalších 600,- Eur a obdobným spôsobom v presne nezistenom čase vo februári a marci 2013 ďalších 900,- Eur, avšak obžalovaní napriek príslubu D. L. motorovú naftu doposiaľ nedodali a finančné prostriedky mu nevrátili, pretože už vopred vedeli, že nemajú možnosť predaj motorovej nafty za sľúbenú cenu sprostredkovať a od počiatku tak konali len v úmysle neoprávnene sa obohatiť, čím D. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. R., E. XXXX/XXX-X, spôsobili škodu celkom 4.000,- Eur,

6/ po ich vzájomnej predchádzajúcej dohode, v presne nezistenom čase, v decembri 2012, oslovil obžalovaný 1/ G., v D. R., W. L., s ponukou predaja motorovej nafty, v cene 0,80 Eur za liter, pričom predaj nafty za túto cenu podmienil väčším množstvom jej odberu a keďže W. L. prejavil záujem, na druhý deň s ním odcestoval do Q. nad T., kde sa stretli s obžalovaným 2/ M. a spoločne odišli do presne nezisteného priemyselného areálu, v ktorom sa mala nafta nachádzať, a v ktorom W. L. na žiadosť obžalovaného 2/ M. tomuto vyplatil 800,- Eur v hotovosti a obžalovaný 2/ M., mu po chvíli oznámil, že

motorovú naftu mu dovezie neskôr, pričom v presne nezistenom čase v marci 2013, obžalovaný 1/ G., opätovne kontaktoval W. L. a s príslubom uznania dlhu od neho vylákal ďalších 200,- Eur v hotovosti ako pôžičku, ktorú mu dňa 29. marca 2013, W. L. aj skutočne vyplatil, avšak obžalovaný napriek príslubu W. L. motorovú naftu doposiaľ nedodali a finančné prostriedky mu nevrátili, pretože už vopred vedeli, že nemajú možnosť predaj motorovej nafty za sľúbenú cenu sprostredkovať a od počiatku tak konali len v úmysle neoprávnene sa obohatiť, čím W. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. R., E. XXXX/X, spôsobili škodu celkom 1.000,- Eur,

7/ po ich vzájomnej predchádzajúcej dohode, v presne nezistenom čase, vo februári 2013, oslovil obžalovaný 1/ G., v D. R., G. L. s ponukou predaja motorovej nafty v cene 1,- Eur za liter, pričom predaj nafty za túto cenu podmienil väčším množstvom jej odberu a keďže G. L. prejavil záujem, ihneď po tom, čo mu obžalovaný 2/ M., možnosť predaja nafty telefonicky potvrdil, vyplatil obžalovanému 1/ G. na jeho žiadosť 220,- Eur v hotovosti ako zálohu, na druhý deň G. L., po predchádzajúcej dohode s obžalovaným 2/ M., odcestoval do Q. nad T., kde sa s obžalovaným 2/ M. stretol a spoločne odišli do presne nezisteného priemyselného areálu, v ktorom sa mala nafta nachádzať, a v ktorom mu vyplatil ďalších 400,- Eur v hotovosti, ako kúpnu cenu za naftu, pričom obžalovaný 2/ M. mu po chvíli oznámil, že motorovú naftu mu dovezie neskôr, následne dňa 19.02.2013, obžalovaný 1/ G. opätovne kontaktoval G. L. a s príslubom dodania väčšieho množstva motorovej nafty od neho vylákal ďalších 640,- Eur a dňa 05.03.2013 ďalších 110,- Eur, ktoré mu G. L. na jeho žiadosť zaslal na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX, vedený v F. banke, a.s., R. a v presne nezistenom čase v marci roku 2013 od neho s obdobným príslubom vylákal ďalších 500,- Eur v hotovosti, avšak obžalovaný napriek príslubu G. L. motorovú naftu doposiaľ nedodali a finančné prostriedky mu nevrátili, pretože už vopred vedeli, že nemajú možnosť predaj motorovej nafty za sľúbenú cenu sprostredkovať a od počiatku tak konali len v úmysle neoprávnene sa obohatiť, čím G. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. R., Q. XXX/X, spôsobili škodu celkom 1.870,- Eur,

obžalovaný 1/ F. G.

8/ v presne nezistenom čase v apríli 2013, oslovil v D. R., B.. C. H., s ponukou predaja motorovej nafty v cene 0,70 Eur za liter, pričom predaj nafty za túto cenu podmienil väčším množstvom jej odberu a keďže B.. C. H. prejavil záujem, vyplatil obžalovanému 1/ G. na jeho žiadosť 70,- Eur a následne ešte v ten istý deň aj 450,- Eur v hotovosti ako zálohu, dňa 23.04.2013 ďalších 370,- Eur, ktoré podľa inštrukcií obžalovaný 1/ G. zaslal poštovou poukážkou na meno M. G. a 160,- Eur, ktoré na žiadosť zaslal obžalovanému 1/ G. na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX, vedený v Z. R. E., a.s. a nakoniec dňa 25. apríla 2013, mu na jeho žiadosť vyplatil 900,- Eur, ktoré podľa jeho inštrukcií poslal poštovou poukážkou na meno G. L., avšak napriek príslubu B.. C. H., motorovú naftu doposiaľ nedodal a finančné prostriedky mu nevrátil, pretože už vopred vedel, že nemá možnosť predaj motorovej nafty za sľúbenú cenu sprostredkovať a od počiatku tak konal len v úmysle neoprávnene sa obohatiť, čím B.. C. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom kpt. U. XXX, H., okres A., prechodne bytom D. R., E. XXXX/XXX, spôsobil škodu celkom 1.950,- Eur,

9/ v presne nezistenom čase v období od 03.06.2013 do 06.06.2013, prostredníctvom sociálnej siete Facebook, pod zámienkou predaja troch kusov mobilných telefónov zn. Samsung a notebooku nezistenej značky, vylákal od C. G. ml., 840,- Eur, ktoré mu táto zaslala na vopred dohodnutú poštovú adresu, pričom po zaplatení finančnej hotovosti a vzájomnej predchádzajúcej telefonickojej dohode o mieste prevzatia tovaru, dňa 24.06.2013, prostredníctvom N. W., pod fikciou doručenia tovaru, zaslal matke C. G. ml., len bezcenné predmety zabalené v alobalovej fólii, čím C. G. ml., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. R., A. XXXX/XXX, škodu 840,- Eur,

10/ v presne nezistenom čase v období mesiacov júl 2013 až august 2013 v D. R., ponúkol D. L., sprostredkovanie úveru vo výške 4.000,- Eur, od presne nezistenej spoločnosti a nakoľko D. L. jeho ponuku akceptoval, odovzdal mu fotokópie svojho občianskeho preukazu, kartičky zdravotného poistenia a výmeru invalidného dôchodku a 450,- Eur v hotovosti, ktoré obžalovaný 1/ G. od neho žiadal pod zámienkou uhradenia preddavku na prvé tri splátky úveru, následne v presne nezistenom čase D. L., na základe telefonickojej výzvy opätovne pod takouto zámienkou uhradil obžalovanému 1/ G. ďalších 450,- Eur a napokon takýmto spôsobom uhradil obžalovanému 1/ G. ďalšie finančné prostriedky pod zámienkou úhrad poplatkov za kuriéra, notárske overenie podpisov obžalovaného a pod., pričom D. L. v uvedenom období až do novembra 2013 týmto spôsobom obžalovanému 1/ G. vyplatil celkom 3.481,- Eur, hoci tento mu žiadny úver nesprostredkoval a vyplatené finančné prostriedky ani na jeho výzvy

nevrátil, pretože už vopred vedel, že nemá možnosť ponúknuť úver zabezpečiť a jediným motívom jeho konania bola snaha bezdôvodne sa obohatiť, čím D. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. R., T. XXXX/X, spôsobil škodu celkom 3.481,- Eur.

Za tieto trestné činy bol obžalovaný v 1. rade odsúdený podľa § 221 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 2, § 42 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. l/, písm. n/ Tr. zák., § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zák. a § 38 ods. 5 Tr. zák. na úhrnný súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Zároveň okresný súd podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste odňatia slobody vo výmere 6 rokov uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 29.04.2014, sp.zn.2T/83/2014, právoplatného dňa 29.04.2014, ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej lehote napadol odvolaním obžalovaný v 1. rade prostredníctvom svojho obhajcu pre nesprávnosť jeho výrokov o treste.

Obhajca obžalovaného v 1. rade v písomných dôvodoch odvolania poukazuje na neprimeranú dĺžku vedenia trestného konania, ktorá nebola zapríčinená z jeho strany. Predmetnej trestnej činnosti sa dopustil v priebehu rokov 2012 a 2013, teda prakticky pred 6-timi až 7-mimi rokmi. K vzneseniu obvinenia došlo 24.02.2014, t. j. pred viac ako 5-timi rokmi. Podľa § 2 ods. 6 Tr. por. Ak tento zákon neustanovuje inak, orgány činné v trestnom konaní a súdy konajú z úradnej povinnosti. Väzobné veci sú povinné vybavovať prednostne a urýchlene. Na obsah petícií zasahujúcich do plnenia týchto povinností orgány činné v trestnom konaní ani súd neprihliadajú. Podľa § 2 ods. 7 Tr. por. Každý má právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom v jeho prítomnosti tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom. Podľa článku 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd Každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť iba v prípadoch ustanovených zákonom. Podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spravodlivosti. Účelom trestného poriadku je úprava postupu orgánov činných v trestnom konaní tak, aby trestné činy boli náležite zistené a páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní. Orgány činné v trestnom konaní musia vec prejednať, čo najrýchlejšie a dôsledne zachovávať občianske práva zaručené ústavou, lebo tieto práva patria k základným zásadám nášho Trestného poriadku vychádzajú z článkov 48, 49, 50 Ústavy SR. Jednou zo základných zásad trestného konania v zmysle § 2 ods. 7 Tr. por. je zásada zákonného trestného procesu, vyjadrujúca požiadavku spravodlivého prejednaní veci nezávislým a nestranným súdom v primeranej lehote a to za prítomnosti obvineného, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Táto požiadavka konania rozhodovania bez zbytočných prietahov je ustanovená aj v článku 48 ods. 2 Ústavy SR a článku 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd. Medzinárodno-právna ochrana práva na spravodlivé súdne konanie je zakotvená v Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uverejnený v zierke zákonov ako oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí číslo 209/1992 Zb. o dohodnutí dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a Protokolov sa tento dohovor nadväzujúcich, v článku 6 ods. 1 upravujúce právo na spravodlivé súdne konanie, podľa ktorého má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach, alebo záväzkoch, alebo oprávnenosti akéhokoľvek obvinenia voči nemu. Dohovor ustanovuje aj prezumpciu neviny to znamená, že každý kto je obvinený z trestného činu sa považuje za nevinného dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom (čl. 6 ods. 2), pričom Slovenská republika je viazaná týmto dohovorom a právo na spravodlivé súdne konanie patrí medzi

práva, bez ktorých by bolo zbytočné hovoriť o iných právach a predstavuje záruku ostatných práv. Základnou zásadou, ktorou sa má súd pri posudzovaní prietahov riadiť znie, že Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám čl. 6 ods. 1 zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. Súd musí pritom vychádzať aj z doterajších rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý vo viacerých rozhodnutiach týkajúcich sa primeranosti dĺžky trestného konania viackrát poukázal na prísnejšie posudzovanie primeranosti lehoty konania práve v trestných veciach. Je nepochybné, že Slovenská republika je viazaná aj vyššie uvedeným Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd, zaručujúcim v článku 6 ods. 1 občanovi aj právo na rozhodnutia veci v primeranej lehote. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva je v tomto smere stabilná a snaží sa podľa zvláštnych okolností každého prípadu stanoviť určité všeobecné pravidlá, pričom takýmto záverom zodpovedajú aj viaceré rozhodnutia ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR. Je potrebné poukázať aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, Tpj 5/04, v ktorom sa konštatuje, že v prípade porušenia práva na spravodlivé a rýchle prejednanie veci v trestnom konaní môže takéto porušenie základných práv a slobôd viesť až k zastaveniu trestného stíhania. Na základe rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 22.07.2010, vydaným sudcom JUDr. Davidom Lindtnerom vyplýva, že je povinnosťou súdov, aby porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote bolo určitým primeraným spôsobom odškodnené. Zmiernenie trestu je určitou kompenzáciou štátu za to, že došlo k porušeniu práv páchatel'a neprimeranou dĺžkou trestného konania, na ktorého dĺžke ten-to nemal žiaden vplyv. Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach už dlhšiu dobu konštatuje, že zastavenie trestného stíhania obvineného pre prietahy v konaní je bez ďalšieho nezákonné a neprijateľné (viď napr.: uznesenie zo dňa 03.09.2003 pod sp. zn. 4To 44/03, uznesenie zo 17.02.2004 pod sp. zn. 5 To 3/2004, Rozsudok zo dňa 10.12.2014 pod sp. zn. 1 To 8/2012, uznesenie zo dňa 27.05. 2014 pod sp. zn. 2 Tost 11/2014, uznesenie zo dňa 22. januára 2013 pod sp. zn. 4 Tost 1/2013, Rozsudok zo dňa 03.03.2016 pod sp. zn. 5 To 14/2015, uznesenie zo dňa 06.12.2016 pod sp. zn. 2 Tost 37/2016, uznesenie zo dňa 14.12.2016 pod sp. zn. 1TdoV 14/2015). Na základe rozhodnutia R 10/2011 vyplýva, že „dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obvineného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach je takou okolnosťou prípadu, ktorá môže odôvodniť pri ukladaní trestu použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (teraz § 39 ods. 1 Tr. zák.) a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom.“ Nezákonnosť aplikácie ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák. Poukazuje najmä na to „že dozorujúci prokurátor nepostupoval zákonným spôsobom v prípravnom konaní, ani pri podaní obžaloby ani v súdnom konaní. Jeho argumentácia použitia ust. § 38 ods. 5 Tr. zák. pri ukladaní trestu nie je dôvodná, pretože na jeho aplikáciu je potrebné, aby výrok o vine v tzv. skutkovej vete obsahoval presnú citáciu predchádzajúceho odsúdenia za zločin a súčasne je nevyhnutné zisťovať či je na takéto odsúdenie možné prihliadnuť. Takýto rozhodovací postup je ustálený nielen rozhodovacou praxou Krajských súdov, ale aj Najvyššieho súdu SR, čo v tomto prípade absentovalo, navyše chýba aj uvedenie opätovného spáchania zločinu v tzv. právnej vete a len v prípade splnenia týchto podmienok by bolo možné aplikovať uvedené zákonné ustanovenie. Poukazuje najmä na rozhodnutie (uznesenie NSSR zo dňa 09.05.2017 sp. zn. 3Tdo/59/2016), ktoré uvádza, že na postup a aplikáciu ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák. je potrebné, aby citovanie predmetného ustanovenia bolo už v právnej vete a v rozhodnutiach, ktoré predchádzali výroku o odsúdení, čo v tomto prípade absentovalo. Mimoriadne zníženie trestu - Rozhodnutie NSSR č. 5/2017 a to konkrétne rozhodnutie č. 44: Výrok napadnutého rozhodnutia o uložení trestu nepovažuje za správny ani dôvodný. Nie je možné sa stotožniť s trestom, ktorý mu bol Okresným súdom Považská Bystrica uložený. Podľa jeho názoru je tento trest neprimerane prísny a neadekvátny spáchanému trestnému činu. Na hlavnom pojednávaní dňa 25.03.2019 obžalovaný spravil vyhlásenie o vine a podľa § 257 ods. 7 Tr. por. súd jeho vyhlásenie prijal a dokazovanie vo veci nevykonal. Prijatím vyhlásenia podľa § 257 ods. 7 Tr. por. sa má za to, že obžalovaný umožnil súdu určitý zjednodušený postup vo veci a teda súd nemusel vykonať dokazovanie vo veci. V tejto súvislosti poukazuje aj na zbierku stanovísk a rozhodnutí NSSR č. 5/2017 a to konkrétne rozhodnutie č. 44: Zjednotenie v otázke možnosti /nemožnosti priznania poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. n/ a písm. l/ Trestného zákona v prípade prijatia vyhlásenia obžalovaného o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/ alebo písm. c/ Trestného poriadku: Súd po podaní obžaloby rozhoduje spor medzi obžalobou a obhajobou podľa pravidiel kontradiktórneho procesu - objasňovanie (v zmysle zistenia skutkového stavu veci) je doménou orgánov činných v trestnom konaní podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Preto samotné priznanie obžalovaného nemôže byť poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona. Poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l/ Trestného zákona predpokladá okrem priznania sa páchatel'a aj úprimné oľutovanie trestného činu. Či k takému oľutovaniu došlo, je potrebné posúdiť podľa

konkrétnych okolností prípadu, vrátane procesných prejavov páchatel' a (procesne ako obžalovaného) po prijatí vyhlásenia o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (najmä pri využití práva záverečnej reči a posledného slova). Analógia je pri aplikácii Trestného zákona neprípustná v zmysle rozširovaní a podmienok trestnosti činu nad rámec zákona. V iných smeroch je prípustná, ak v prospech páchatel'a odstraňuje medzeru v zákone a zodpovedá zmyslu a významu riešenej otázky vo vzťahu k analogicky použitému ustanoveniu. Ak možno páchatel'ovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maior (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel'. (procesne ako obžalovanv) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd, podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok, nakoľko je uložený trest neprímeraný. Zároveň navrhol, aby odvolací súd podľa § 322 ods. 3 Tr. por. vo veci rozhodol a to tak, že podľa § 44 Tr. zák. upustí od uloženia súhrnného trestu.

K odvolaniu obžalovaného v 1. rade sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Považská Bystrica (ďalej len „prokurátor“), v ktorom uviedol, že hoci obžalovaný v odôvodnení svojho odvolania konštatuje, že prokurátor nezákonne aplikoval vo svojom záverečnom návrhu ustanovenie § 38 ods. 5 Tr. zák., nakoľko na jeho aplikáciu je potrebné, aby výrok o vine v tzv. „skutkovej vete a právnej vete“ obsahoval presnú citáciu predchádzajúceho odsúdenia za zločin, pričom poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax krajských súdov a Najvyššieho súdu SR (uznesenie NS SR zo dňa 09.05.2017 sp. zn. 3Tdo 59/2016), s týmto záverom nesúhlasí. Nie je možné totiž stotožňovať okolnosti odôvodňujúce určitú trestnú sadzbu s okolnosťami určujúcimi výmeru trestu, ktorý má byť uložený páchatel'ovi v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby. Podľa § 163 ods. 3 Tr. por. výrok, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného, alebo ktorým sa spod obžaloby oslobodzuje, musí presne označovať trestný čin, ktorého sa výrok týka, a to nie len zákonným pomenovaním a uvedením právnej kvalifikácie, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, prípadne aj uvedením iných skutočností potrebných na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným, ako aj uvedením všetkých zákonných znakov vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že súčasťou popisu skutku v tzv. „skutkovej vete“ rozsudku musia byť iba skutočnosti napĺňajúce niektorý zákonný znak skutkovej podstaty trestného činu. V prípade zákonných znakov odôvodňujúcich určitú trestnú sadzbu pôjde predovšetkým o skutočnosti napĺňajúce znaky kvalifikovaných skutkových podstat trestných činov, ktoré odôvodňujú použitie vyššej trestnej sadzby. Poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, rovnako ako opätovné spáchanie zločinu v zmysle § 38 ods. 5 Tr. zák. však nie sú zákonnými znakmi trestného činu. Tieto predstavujú iba kritériá určujúce výmeru trestu, ktorý má byť páchatel'ovi uložený v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby. Z tohto dôvodu potom okolnosť spočívajúca v opätovnom spáchaní zločinu podľa § 38 ods. 5 Tr. zák. nemusí (a nemá) byť súčasťou popisu skutku a postačí, ak je táto okolnosť vyjadrená vo výroku o treste uvedením príslušných zákonných ustanovení (§ 165 ods. 1 Tr. por.). Tieto závery vyplývajú nie len z publikovaných komentárov k ustanoveniu § 163 Tr. por., ale aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo 34/2018 zo dňa 25.09.2018. Obž. F. G. bol rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 1T/106/2010 zo dňa 18.04.2011, právoplatným dňa 18.04.2011 okrem iného odsúdený ako mladistvý aj za spolupáchatel'stvo zločinu lúpeže podľa § 20, § 188 ods. 1 Tr. zák., pričom súd podľa § 44 Tr. zák. upustil od uloženia súhrnného trestu vzhľadom k rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 1 T 187/2007 zo dňa 16.02.2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trenčín sp. zn. 23To 10/2009 zo dňa 18.06.2009, ktorými bol obž. F. G. okrem iného odsúdený aj za pokračovací zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zák. Okresný súd Považská Bystrica teda celkom správne a zákonne, v intenciách návrhu prokurátora, aplikoval pri výmere trestu ustanovenie § 38 ods. 5 Tr. zák., lebo obž. F. G. odsúdil opätovne aj za zločin, a to s prihliadnutím na jeho predchádzajúce odsúdenia, ktoré v súčasnosti nie sú zo zákona zahladené. Rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 2T/12/2015 zo dňa 25.03.2019 teda možno považovať za zákonný a odôvodnený vo všetkých jeho výrokových častiach. Z uvedených dôvodov prokurátor navrhol, aby odvolací súd odvolanie obžalovaného, podané prostredníctvom obhajcu podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

K vyjadreniu prokurátora sa obžalovaný v 1. rade a ani jeho obhajca do konania nariadeného verejného zasadnutia krajského súdu, písomne bližšie nevyjadrili.

Na verejnom zasadnutí krajského súdu prokurátorka Krajskej prokuratúry v Trenčíne navrhla odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaného v 1. rade na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o treste u obžalovaného zrušil a rozhodol v zmysle § 44 Tr. zák., že upustí od uloženia súhrnného trestu.

Krajský súd ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania obžalovaného v 1. rade, nezistiac dôvody na postup v zmysle § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku, preskúmal podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť obžalovaným napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že je potrebné napadnutý rozsudok v celom výroku o uloženom treste zrušiť. Zároveň krajský súd postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol a upustil u obžalovaného v 1. rade od uloženia súhrnného trestu, pretože trest uložený obžalovanému v 1. rade skorším rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 29.04.2014, sp.zn.2T/83/2014, považuje na ochranu spoločnosti a nápravu páchatela za dostatočné.

Na základe preskúmania veci odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal vo veci dokazovanie zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu. Postupom podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Trestného poriadku prijal uznesením vyhlásenie obžalovaného v 1. rade o uznaní viny v zmysle § 257 ods. 1 písmeno b/ Trestného poriadku a zároveň vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie uvedeného skutku nevykoná v dôsledku čoho vykonal dokazovanie len vo vzťahu k výroku o treste. V súlade s ustanovením § 257 ods. 5 Tr. por. prijaté vyhlásenie obžalovaného v 1. rade o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Odvolací súd z uvedených dôvodov nepreskúmal a ani v súlade s citovaním ustanovením nemohol preskúmať výrok o vine napadnutého rozsudku.

Okresný súd rozhodnutie primerane odôvodnil, keď uviedol akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov s ohľadom na dôvodnosť prijatia jeho vyhlásenia o uznaní viny. Okresný súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného v 1. rade, ktorý svojim konaním naplnil v skutku v bode 1 napadnutého rozsudku všetky znaky skutkovej podstaty prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. a v skutkoch v bode 2 až 10 všetky znaky skutkovej podstaty pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák. spáchaného sčasti samostatne a sčasti formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák.

Odvolací súd pri preskúmaní výrokov o treste napadnutého rozsudku dospel k záveru, že považuje výrok o uloženom treste odňatia slobody obžalovanému v 1. rade za uložený v rozpore s ustanoveniami Trestného zákona a súčasne tento výrok považuje za neprimeraný. Okresný súd, vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu a právnej kvalifikácie konania obžalovaného, pochybil vo výrokoch o treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutému rozsudku, krajský súd zo spisového materiálu zistil v postupe okresného súdu chyby podstatného charakteru, ktoré predchádzali napadnutým výrokom rozsudku a mali za následok naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na skutočnosť, že obžalovaný v 1. rade na hlavnom pojednávaní okresného súdu dňa 25.03.2019 urobil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por., že sa cíti byť vinným zo skutkov obžaloby prokurátora, okresný súd jeho vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 7 Tr. por. prijal. Zo zápisnice z hlavného pojednávania okresného súdu zo dňa 25.03.2019 (viď. č.l.1344 až 1346 spisu) krajský súd zistil, že obžalovaný v 1. rade na položené otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Tr. por. odpovedal: „áno“. Krajský súd v tejto súvislosti zistil, že okresný súd pred vyhlásením o vine obžalovaného v 1. rade mu síce položil päť obligatórnych otázok podľa § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Tr. por., na ktoré obžalovaný v 1. rade odpovedal „áno“, ale zo zápisnice z hlavného pojednávania nevyplýva, že by ho poučil aj o tom, že v prípade prijatia jeho vyhlásenia prichádza u neho do úvahy ukladanie trestu s použitím ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák. (pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu), aký druh a výmera trestu mu v prípade prijatia jeho vyhlásenia o vine reálne hrozí (dolnú a hornú hranicu trestnej sadzby trestu po zákonnej úprave v zmysle § 38 ods. 5 Tr. zák.), pričom na takúto dôležitú otázku obžalovaný neodpovedal. Podľa záverov krajského súdu takýmto postupom okresného súdu bolo zásadným spôsobom porušené právo obžalovaného v 1.

rade na obhajobu, a teda bol založený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. a súčasne takýmto postupom okresného súdu došlo k porušeniu ustanovení Trestného zákona, keďže okresný súd nemohol z dôvodu uvedeného pochybenia ukladať trest s použitím § 38 ods. 5 Tr. zák. Krajský súd v tejto súvislosti zároveň dodáva, že v zmysle ustanovenia § 257 ods. 7 Tr. por., ak súd rozhodol, že vyhlásenie obžalovaného prijíma, zároveň vyhlási, že dokazovanie v rozsahu v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku sa nevykoná. Obžalovaný takýmto postupom umožní "prevziať" výsledky dokazovania z prípravného konania bez toho, aby tieto boli konfrontované s výsledkami dokazovania na hlavnom pojednávaní. Podľa názoru senátu krajského súdu, v danom prípade bolo nevyhnutné obžalovaného pred uskutočnením odpovede na otázku podľa § 333 ods. 3 písm. g/ Tr. por. jasne a zrozumiteľne poučiť aj o tom, že v jeho prípade prichádza do úvahy uloženie trestu s použitím ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák. a oboznámiť ho pre prípad jeho vyhlásenia o vine aký druh a výška trestu v predmetnej trestnej veci mu hrozí (správne ho poučiť o dolnej a hornej hranici trestnej sadzby trestu prichádzajúceho v predmetnej trestnej veci do úvahy). Je neprípustné dať obžalovanému možnosť urobiť vyhlásenie o vine a dôsledne pred takýmto vážnym aktom zo strany obžalovaného ho nepoučiť o reálnych trestných sadzbách, ktoré mu hrozia v prejednávanej veci a následne mu ukladať trest v úplne iných trestných sadzbách ako bol pred uskutočneným jeho vyhlásenia o vine na hlavnom pojednávaní poučení.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na právnu vetu II. stanovisko Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č.2/2019, z ktorého vyplýva, že súd sa musí v rámci splnenia povinnosti podľa § 38 ods. 5 Tr. por. pri poučení podľa § 257 ods. 1 Tr. por. presvedčiť, či bol obvinený v skoršom priebehu konania poučený aj o takej úprave trestnej sadzby podľa ustanovení uvedených v treťom a štvrtom odseku bodu I., ktorá v jeho prípade prichádza do úvahy. V prípade negatívneho zistenia súd poučenie vykoná, inak môže byť následne splnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. (v nadväznosti na § 257 ods. 5 Tr. por.). Dotknutú chybu nemožno odstrániť v rámci konania o odvolaní proti výroku rozsudku o treste po prijatí vyhlásenia o uznaní viny, nakoľko obvinenému musí byť novootvorená možnosť také vyhlásenie neurobiť, pričom trest musí byť uložený v rámci trestnej sadzby súladnej so zákonom. V odvolacom konaní síce možno (samostatne) skúmať výrok o treste, avšak nedostatok poučenia obvineného nemožno napraviť uložením trestu v zákone nezodpovedajúcej (nezvýšenej).

Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov dospel k záveru, že okresný súd nesprávne a i v rozpore s ustanoveniami Trestného zákona ukladal obžalovanému trest odňatia slobody s použitím § 38 ods. 5 Tr. zák., keďže na takýto postup nemal splnené zákonné podmienky. Okresný súd nesprávne upravil dolnú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody vyplývajúcu z ustanovenia § 221 ods. 3 Tr. zák. z výmery 3 rokov na výmeru 6 rokov a 6 mesiacov. Odvolací súd preto v predmetnej trestnej veci zistil dôvod na zrušenie napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu o treste vo vzťahu k obžalovanému v 1. rade. Toto pochybenie sám napravil a pri ukladaní druhu a výmery trestu obžalovanému v 1. rade vychádzal zo zákonných hraníc trestných sadzieb (dolnej a hornej hranice) trestu odňatia slobody ustanovených v § 221 ods. 3 Tr. zák. bez použitia § 38 ods. 5 Tr. zák. (dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody vo výmere 3 roky a horná hranica vo výmere 10 rokov).

Napokon odvolací súd konštatuje, že v predmetnom prípade nemožno sprísniť trest obžalovanému, nakoľko odvolanie voči napadnutému rozsudku pre nesprávnosť výrokov o treste bolo podané len zo strany obžalovaného. Prokurátor v tejto trestnej veci odvolanie pre nesprávnosť výrokov o treste vo vzťahu k obžalovanému v 1. rade v neprospech obžalovaného nepodal, pričom zo zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 25.03.2019 (viď. č.l.1346 spisu zadná strana) vyplýva, že prokurátor sa výslovne vzdal odvolania v prospech aj v neprospech obžalovaného v 1. a v 2. rade. V opačnom prípade by odvolací súd porušil zásadu „zákazu reformatio in peius“ (zákazu zmeny k horšiemu), keďže na podklade odvolania obžalovaného nie je možné, aby odvolací súd sprísnil trest obžalovanému v 1. rade.

Po splnení prieskumnej povinnosti taktiež odvolací súd zistil, že okresný súd pri ukladaní trestu obžalovanému nedôsledne zhodnotil podmienky pre ukládanie súhrnného trestu obžalovanému a nezistil, že u obžalovaného sú splnené aj podmienky na postup podľa § 44 Tr. zák., teda na upustenie od uloženia súhrnného trestu.

Z pripojeného trestného spisu Okresného súdu Považská Bystrica, sp.zn.2T/83/2014 odvolací súd zistil, že obžalovaný v 1. rade bol rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 29.04.2014, sp.zn.2T/83/2014 uznaný za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. a odsúdený na

trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 29.04.2014. Z výkonu tohto trestu bol obžalovaný v 1. rade podmienčne prepustený uznesením Okresného súdu Košice 2 zo dňa 14.01.2019, sp.zn.5Pp/88/2018. V súlade s ustanovením § 42 ods. 1 Tr. zák. ak súd odsudzuje páchateľa za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu. V predmetnej trestnej veci bolo zistené, že rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica sp.zn.2T/83/2014 bol vyhlásený dňa 29.04.2014, pričom skutky v tejto predmetnej trestnej veci spáchal skôr ako bo vyhlásený vyššie uvedený rozsudok, preto boli podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. u obžalovaného v 1. rade splnené podmienky na ukladanie súhrnného trestu za zbiehajúcu sa trestnú činnosť obžalovaného v trestnej veci Okresného súdu Považská Bystrica vedenej pod sp.zn.2T/83/2014 a v predmetnej trestnej veci vedenej Okresným súdom Považská Bystrica pod sp.zn.2T/12/2015. Vzhľadom na povahu a charakter spáchaných trestných činov, ako aj vzhľadom na odstup času od spáchania predmetných skutkov, osobu obžalovaného v 1. rade, zistené dve poľahčujúce okolnosti na strane obžalovaného podľa § 36 písm. l/ Tr. zák., že sa obžalovaný v 1. rade priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval i poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Tr. zák., že obžalovaný napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom, keďže urobil v konaní pred súdom vyhlásenie o priznaní viny v zmysle § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. a okresný súd ho prijal, a pri zistení dvoch prirážajúcich okolnosti na strane obžalovaného v zmysle § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zák., odvolací súd dospel k záveru, že u obžalovaného sú v predmetnej trestnej veci splnené zákonné podmienky na upustenie od uloženia súhrnného trestu odňatia slobody podľa § 44 Tr. zák., pretože trest, ktorý bol obžalovanému uložený skorším rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica, sp.zn.2T/83/2014 zo dňa 29.04.2014 vo výmere 6 rokov nepodmienečne s jeho zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, je dostatočný na ochranu spoločnosti a nápravu páchateľa.

Vzhľadom na uvedené dôvody odvolací súd na podklade podaného odvolania obžalovaného zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 2 Tr. por. napadnutý rozsudok u obžalovaného v 1. rade len vo výrokoch o treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu a pochybenie okresného súdu postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. napravil tak, že u obžalovaného v 1. rade podľa § 44 Tr. zák. upustil od uloženia súhrnného trestu odňatia slobody.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.